

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/696/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6214204493
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6214204493.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa BL Telecom collection, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 47 150 513, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, proti odporkyni H. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XXX/X, XXX XX G., za účasti vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, so sídlom Park Angelinum 2, 040 01 Košice, IČO: 42 326 923, právne zastúpeného Mgr. Petrom Masarovičom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Park Angelinum 2, 040 01 Košice, v konaní o zaplatenie 248,95 Eur s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 10C/92/2014-64 zo dňa 13. 05. 2015, takto

rozhodol:

Výrok rozsudku, ktorým okresný súd vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, m e n í tak, že navrhovateľ j e p o v i n n ý nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 59,94 eur na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Petra Masaroviča, advokáta, do 3 dní.

Vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 19,18 eur na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Petra Masaroviča, advokáta, do 3 dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 248,95 eur s príslušenstvom titulom nezaplatenej zmluvnej pokuty.

Z vykonaného dokazovania pre okresný súd vyplynulo, že právny predchodca navrhovateľa v rámci svojej podnikateľskej činnosti uzavrel s odporkyňou Zmluvu o pripojení spolu s Dodatkom, na základe ktorej umožnil využívať odporkyni ním poskytované telekomunikačné služby, ku ktorým poskytol aj mobilný telefón značky LG GS290 Cookie Fresh za kúpnu cenu 1,- euro. Uvedenú zmluvu považoval okresný súd za zmluvu spotrebiteľskú, vrámci ktorej dojednaná zmluvná pokuta bola neprijateľným zmluvným dojednaním, preto návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia §142 ods. 1. O.s.p. s tým, že odporkyňa mala v konaní plný úspech, vznikol jej nárok na náhradu trov konania, avšak odporkyňa si náhradu trov konania neuplatnila, preto jej okresný súd náhradu trov konania nepriznal. Pokiaľ ide o vedľajšieho účastníka uviedol, že tento zdieľa v súdnom konaní úspech či neúspech účastníka, na ktorého strane vstúpil. Pokiaľ je teda účastník v konaní úspešný, v tom istom rozsahu je úspešný aj vedľajší účastník. Okresný súd však náklady vedľajšieho účastníka nepovažoval za účelne vynaložené vzhľadom k tomu, že vedľajší účastník podáva takmer totožné vyhlásenia pre konania prebiehajúce na tamojšom súde s

totožným navrhovateľom, pričom zmenená je len žalovaná suma a meno odporcu. Vzhľadom k tomu, že pri rozhodovaní v konkrétnej veci ide o už judikovanú neprijateľnú podmienku - zmluvnú pokutu, súd ani inak rozhodnúť vo veci nemohol, rozhodnutie je tak viac ako predvídateľné. Súd v zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. je povinný ex offo prihliadať na všetky zákonné prekážky, preto podľa názoru súdu nejde o účelné vynaložené náklady za účelom obrany práv odporcu, ale o dosiahnutie vlastného prospechu. Vzhľadom na tieto skutočnosti vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu napriek tomu, že bol v konaní úspešný v celom rozsahu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie vedľajší účastník. Nestotožnil sa s právnym záverom o neúčelnosti trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia. Namietal, že z jeho podania zo dňa 01. 04. 2015 vyplýva, že po oznámení vstupu do konania a oboznámení sa s predmetom konania sa jeho vstup týka zmluvnej pokuty vo výške žalovanej sumy 248,95 eur ako neprijateľnej podmienky zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorú navrhovateľ ako právny nástupca dodávateľa služby uplatnil voči odporckyni ako spotrebiteľovi. Moderáciu neprijateľnej zmluvnej podmienky zo strany navrhovateľa považoval za neplatnú, nakoľko absolútne neplatný právny úkon nie je možno moderovať a dodal, že na navrhovateľa ako postupníka bola postupcom pohľadávky postúpená pohľadávka titulom zmluvnej pokuty, v dôsledku čoho navrhovateľ nie je vo veci aktívne procesne legitimovaným uplatniť nárok na náhradu škody, ktorý na neho postúpený nebol. Navyiac, ak by aj navrhovateľ uplatňoval voči odporcovi nárok na náhradu škody, uvedený nárok je premlčaný, v dôsledku čoho vzniesol v konaní námietku premlčania. Prvostupňový súd zamietol následne žalobu, de facto sa stotožnil s jeho právnou argumentáciou, preto má za to, že jeho vstup do konania bol účelným. Poukázal i na uznesenie Ústavného súdu SR PL.ÚS 1/2014. Okresný súd dôvodne v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že navrhovateľ si uplatňuje nároky na zmluvné pokuty zo zmlúv o pripojení jeho právneho predchodcu, ktoré boli súdmi Slovenskej republiky judikované ako neprijateľné podmienky spotrebiteľských zmlúv, a napriek tomu navrhovateľ tieto v rozpore s § 53 a OZ notoricky protiprávne uplatňuje. Práve postup navrhovateľa priamo determinuje aj jeho postup v konaní s úmyslom poskytnúť obranu spotrebiteľovi.

K argumentácii okresného súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, ktorá sa týkala toho, že súdy sú povinné ex offo pristúpiť ku kontrole zmluvných podmienok v zmysle § 153 ods. 3, 4 O. s. p. uviedol, že niektoré súdy Slovenskej republiky pripustili v niektorých prípadoch aj navrhovateľom často aplikovanú moderáciu neprijateľnej, a teda absolútne neplatnej zmluvnej podmienky do nároku na náhradu škody, napr. rozsudok OS Rimavská Sobota 7C/36/2014 zo dňa 31. 07. 2014, OS Michalovce č. k. 8C/108/2014 zo dňa 28. 07. 2014, prípadne OS Nové Zámky č. k. 6C/18/2014 zo dňa 28. 03. 2014, v dôsledku čoho nemožno prijať argument o predvídateľnosti rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky. Paušalizovať rozhodovaciu prax súdov, na ktorú sa prvostupňový súd odvoláva, preto nie je možné.

Vo vzťahu k účelnosti trov právneho zastúpenia poukázal na článok 47 Ústavy SR a ustanovenia § 93 ods. 4 O. s. p. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu Banská Bystrica, Krajského súdu Košice a Krajského súdu Prešov, podľa ktorého je služba advokáta u právnických osôb zameraných na kolektívnu ochranu práv pochopiteľná a logická, pretože úspech v konaní je determinovaný nielen tým, kto a aké právo má, ale aj schopnosťou toto právo uplatniť. Citujúc uvedené rozhodnutie tak náklady s tým spojené sú v zásade účelné, čo sa v plnej miere vzťahuje aj na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom. Žiadny z členov Združenia na ochranu spotrebiteľov OBRANA nedisponuje právnickým vzdelaním a združenie pracuje na princípe dobrovoľnosti a občianskej angažovanosti. V tejto súvislosti poukázal i na nález Ústavného súdu ČR II. ÚS 2257/08 zo dňa 07. 07. 2009. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti o trovách konania vedľajšieho účastníka zmenil tak, že navrhovateľovi uloží povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi konania na strane odporcu trovy tak prvostupňového, ako i odvolacieho konania.

Navrhovateľ k odvolaniu vedľajšieho účastníka v písomnom vyjadrení uviedol, že jeho odvolanie považuje za neopodstatnené. Na podanie odvolania vedľajším účastníkom sa vyžaduje prejav vôle hlavného účastníka, ktorý však tento neposkytol. Ak teda hlavný účastník nevyužil svoje právo podať opravný prostriedok, vedľajší účastník bez jeho prejavu vôle takto konať nemôže. V predmetnom konaní sa o právach a povinnostiach vedľajšieho účastníka nerozhoduje, ale rozhodnutie ovplyvní výlučne hlavných účastníkov, vedľajší účastník by bez vedomia hlavného účastníka nemal podávať opravné

prostriedky. V takom prípade je postavenie vedľajšieho účastníka zvýhodnené, keďže sa rozhodnutie dotkne výlučne majetkovej sféry hlavných účastníkov.

Zdôraznil, že účinky vzniku vedľajšieho účasti môžu nastať len v takom konaní, v ktorom sa môže naplniť jeho zmysel a účel, a teda „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/357/2012.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že podstatnou podmienkou vstupu vedľajšieho účastníka je súhlas hlavného účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať, potreba súhlasu vyplýva zo samotnej podstaty a účelu vedľajšieho účasti. V tejto súvislosti poukázal na vládný návrh novely Občianskeho súdneho poriadku, ktorým sa dopĺňa ustanovenie § 93 ods. 3 O. s. p. a za prvú vetu sa vkladá veta druhá, ktorá znie: „Ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu združenie podľa osobitného predpisu, súčasťou podnetu musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na podnet neprihliada.“ Aj ustanovenie § 93 O. s. p. sa dopĺňa odsekom 6, podľa ktorého je vedľajší účastník oprávnený podať odvolanie, alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní.

Na záver poukázal na to, že v konaní, kde vystupuje spotrebiteľ je jeho ochrana zabezpečená skutočnosťou, že súdy sú povinné prihliadať na mnohé skutočnosti v prospech spotrebiteľa ex off. Navrhol preto odmietnuť odvolanie vedľajšieho účastníka na strane žalovaného ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že navrhovateľ je povinný vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nahradiť trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 59,94 eur, a to z nasledovných dôvodov:

Postup okresného súdu, ktorý pri určení trov konania vychádzal z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, prizná súd náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal, považuje odvolací súd za vecne správny. Okresný súd správne konštatoval, že tak odporca, ako aj vedľajší účastník boli v konaní v celom rozsahu úspešní. Odvolací súd sa však nestotožnil s právnym záverom okresného súdu, podľa ktorého vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný, náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že jeho náklady nepovažuje za účelne vynaložené.

Vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu má, bezpochyby, Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, so sídlom Košice, Park Angelinum č. 2, IČO: 42 326 923 oprávnenie vystupovať v tomto konaní ako vedľajší účastník na strane odporcu (spotrebiteľa), pričom nemusí preukazovať „právný záujem na výsledku konania“, pretože možnosť aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane odporcu (spotrebiteľa) mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014. V tomto prípade sa vedľajší účastník stáva nositeľom svojich procesných práv a povinností doručením svojho oznámenia súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník, resp. doručením jeho oznámenia, že na výzvu niektorého z účastníkov do konania vstupuje (k uvedenému pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo 33/2006, sp. zn. 5 Cdo 201/2004, sp. zn. 3 Cdo 319/2009, sp. zn. 1 Cdo 234/2004 a pod.). Zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. 12. 2014 nevyplýva, že by sa pre účinný vstup vedľajšieho účastníka do konania vyžadoval výslovný súhlas spotrebiteľa so vstupom do konania tak, ako na to poukazoval odvolateľ, keď zjavne nesprávnym spôsobom vykladá uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/188/2012. Keďže ustanovenie § 93 ods. 4 O. s. p. výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodiť len jeden záver a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník) jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konanie realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom, a samozrejme má i právo na náhradu trov konania, kam podľa ustanovenia § 137 ods. 1 O. s. p. bez akýchkoľvek pochybností patrí i náhrada trov právneho zastúpenia.

Samozrejme, vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná náhrada trov konania (teda i náhrada trov právneho zastúpenia) len v prípade, ak trovy konania boli vynaložené účelne.

Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelné vynaložené považujú. Trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo na ochranu práva sa nemôžu posudzovať ako celok a aj keď účastníkovi vznikol nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že bol v konaní úspešný, každý úkon alebo každé iné vynaloženie trov treba posudzovať samostatne. Trovy vynaložené účastníkom konania (i vedľajším účastníkom konania) v spore musia byť v príčinnej súvislosti s predmetom konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takémuto tvrdenému nároku. Z obsahu spisu je pritom zrejmé, že k zamietnutiu návrhu došlo v dôsledku kvalifikovanej obrany, poskytnutej odporcovi prostredníctvom vedľajšieho účastníka, ktorý po oboznámení sa s návrhom zaslal súdu vyjadrenie k návrhu na začatie konania zo dňa 02. 04. 2015. V tomto písomnom podaní vedľajší účastník kvalifikoval navrhovateľom uplatňovanú zmluvnú pokutu ako neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu jej neurčitosti, neprimeranosti a navyše poukázal na skutočnosť, že zmluvná pokuta rovnakého významu bola právoplatne vyhlásená za neprijateľnú viacerými súdnymi rozhodnutiami, čo pre navrhovateľa predstavuje zákonný zákaz jej ďalšieho uplatňovania. Uvedená argumentácia pritom bola jedným z dôvodov pre zamietnutie návrhu navrhovateľa. Okolnosť, že na absolútnu neplatnosť neprijateľnej zmluvnej podmienky musí prihliadať súd ex offio nie je pre posúdenie dôvodnosti a účinnosti obrany vedľajšieho účastníka na strane odporcu relevantná, a to už len z dôvodu, že v prejednávacom prípade nedošlo k posudzovaniu prijateľnosti navrhovateľom uplatňovanej zmluvnej pokuty (s následným zamietnutím návrhu navrhovateľa v celom rozsahu) z úradnej povinnosti, ale práve na návrh vedľajšieho účastníka, ktorý neprijateľnosť zmluvného dojednania, od ktorého navrhovateľ odvodzoval svoj nárok, v rámci ochrany práv spotrebiteľa uplatňoval.

Podľa článku 29 Ústavy SR sa právo združovať sa zaručuje každému a výkon tohto práva je možné obmedziť len v prípadoch ustanovených zákonom, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, na ochranu verejného poriadku, predchádzanie trestným činom alebo na ochranu práv a slobôd iných. Preto sa v občianskych združeniach (s výnimkou platiacou pre odborové organizácie podľa § 2 ods. 4 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov) môžu združovať akékoľvek subjekty práva, a to bez ohľadu na skutočnosť, či sú odborne spôsobilé vykonávať všetky činnosti, ktoré to ktoré občianske združenie vykonáva. Preto napríklad občianske združenie, ktorého účelom je ochrana práv spotrebiteľa, môže byť tvorené napríklad výlučne len laikmi z oblasti práva a svoju činnosť v rámci súdnych konaní nutne realizovať (ak chce ochranu spotrebiteľa v súdnom konaní efektívne zabezpečiť) prostredníctvom tretích splnomocnených osôb, napríklad prostredníctvom advokáta. A rovnako môže byť takéto združenie tvorené odborníkmi z oblastí ochrany spotrebiteľa pôsobiacimi napríklad v oblasti potravinárstva, skúšobníctva kvality výrobkov a pod., ktorá skutočnosť by rovnako neznamenať, že uvedené osoby dokážu spotrebiteľovi poskytnúť kvalifikovanú pomoc aj v súdnom konaní bez pomoci právne kvalifikovanej osoby. Zo samotnej skutočnosti, že vedľajší účastník je podľa znenia svojich stanov založený za účelom ochrany spotrebiteľa, teda nemožno (tak ako to urobil navrhovateľ) ešte vyvodiť, že vedľajší účastník je sám o sebe spôsobilý kvalifikovanú pomoc spotrebiteľovi v rámci súdneho konania poskytnúť. Uvedené platí tým skôr, že v konaní nebolo preukázané, že by členmi vedľajšieho účastníka boli osoby, ktoré majú právnické vzdelanie.

Možno teda uzavrieť, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal v rámci konania úkony nevyhnutné pre úspech vedľajšieho účastníka (i odporcu) vo veci, t. j. poskytol právne služby, ktorých vykonanie malo vplyv na rozhodnutie súdu. Preto sa nemožno stotožniť s úvahami okresného súdu o neúčelnosti trov vedľajšieho účastníka, len z dôvodu, že tento podáva takmer totožné vyhlásenia pre konania prebiehajúce na tamojšom súde s totožným navrhovateľom, pričom zmenená je len žalovaná suma a meno odporcu. Uvedené dôvody by mohli byť prípadne zohľadnené pri aplikácii ustanovenia § 150 O. s. p., avšak v žiadnom prípade nespochybňujú účelnosť trov právneho zastúpenia, ktoré boli vynaložené za účelom poskytnutia právnej pomoci vedľajšiemu účastníkovi, ktorý v konaní vystupoval v záujme spotrebiteľa a na jeho ochranu. Rovnako nie sú dôvodné ani námietky navrhovateľa, že na vstup vedľajšieho účastníka do konania sa vyžadoval súhlas odporcu a že skutočnosť, že vedľajším účastníkom je združenie na ochranu spotrebiteľa, vylučuje potrebu (a tým aj účelnosť) jeho právneho zastúpenia advokátom.

Záverom je potrebné uviesť, že pokiaľ navrhovateľ podmienky prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka a následne i jeho nároku na náhradu trov konania odvodzoval od novely Občianskeho súdneho poriadku

uskutočnenej zákonom č. 353/2014 Z. z., ktorá nadobudla účinnosť dňa 1. 1. 2015, a ktorá sa dotkla aj postavenia vedľajších účastníkov podľa § 93 ods. 2 O. s. p. v konaní, uvedená argumentácia je pre prejednávaný prípad irelevantná. K definujúcim znakom právneho štátu totiž patrí zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty. Preto platí, že právne predpisy nepôsobia späť (lex retro non agit) a právne vzťahy a nároky z nich vyplývajúce sa musia spravovať normami, ktoré platili v čase ich vzniku. Pokiaľ teda z obsahu súdneho spisu vyplýva, že vedľajší účastník doručil svoje oznámenie o vstupe do konania do 31. 12. 2014, zároveň je zrejmé, že účinky tohto vstupu nastali už uvedeným okamihom jeho doručenia okresnému súdu (k uvedenému pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo 33/2006, sp. zn. 5 Cdo 201/2004, R 57/2009, sp. zn. 3 Cdo 188/2012, sp. zn. 3 Cdo 384/2012, sp. zn. 7 Cdo 67/2013, sp. zn. 3 Cdo 319/2009, sp. zn. 1 Cdo 234/2004 a pod.) a úkony, ktoré vedľajší účastník v konaní vykonal, boli tiež uskutočnené do 31. 12. 2014, odvolací súd pri neexistencii prechodných ustanovení k zmene právnej úpravy od 1. 1. 2015 nevidel žiaden priestor pre aplikáciu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. 1. 2015, a to osobitne s poukazom na skutočnosť, že citovaná novela Občianskeho súdneho poriadku sa nijako nedotkla otázky posudzovania účelnosti jednotlivých úkonov, ktoré vedľajší účastník v konaní vykonal.

Ak navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu namietal, že odvolanie vedľajšieho účastníka navrhuje odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou s poukazom na novelu Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej môže vedľajší účastník podať odvolanie len so súhlasom účastníka popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 93 ods. 6 O. s. p. účinného od 01. 01. 2015 vedľajší účastník môže podať odvolanie alebo dovolanie, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. V ostatných prípadoch môže vedľajší účastník podať odvolanie alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní.

Z citácie vyššie uvedeného ustanovenia vyplýva, že vedľajší účastník môže podať odvolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní. Pokiaľ však vedľajší účastník v prejednáwanej veci nepodal odvolanie vo veci samej, odvolanie podal proti výroku o náhrade jemu vzniknutých trov konania, potom v rámci odvolacieho konania o trovách konania vedľajšieho účastníka už vystupuje len sám za seba a nezúčastňuje sa v tomto rozsahu na konaní popri hlavnom účastníkovi - odporcovi. V konaní má totiž vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti, ako účastník, koná však iba sám za seba. V časti konania, ktoré sa týka náhrady trov konania, a to vo vzťahu k jeho osobe, vystupuje sám za seba, nakoľko rozhodnutím o náhrade trov konania bol dotknutý na svojich právach a je nepopierateľné, že mu nárok na náhradu trov konania vznikol.

Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa týkajúce sa súhlasu so vstupom vedľajšieho účastníka do konania, prípadne jeho námietok, že účinky vzniku vedľajšieho účastníctva môžu nastať len v takom konaní, v ktorom sa môže naplniť jeho zmysel a účel, a teda „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov, sú vo vzťahu k predmetu konania, ktoré je konaním sporovým a ktorým je v rámci odvolacieho konania len posúdenie náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu, irelevantné.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd považoval odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu za dôvodné a rozhodnutie okresného súdu v napadnutom výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu na základe vyššie uvedených dôvodov zmenil v zmysle ustanovenia § 220 O. s. p. tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. náhradu trov konania - prvostupňového konania, ktoré pozostávali z trov právneho zastúpenia vo výške 59,94 eur. Uvedené trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny za 2 úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „vyhláška“) vo výške 21,58 eur a vyjadrenie vo veci zo dňa 02. 04. 2015 v zmysle § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky vo výške 21,58 eur. Zároveň si vedľajší účastník dôvodne uplatnil 2 x režijný paušál vo výške 8,39 eur v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky. Spolu tak trovy prvostupňového konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia predstavujú sumu 59,94 eur, ktoré trovy konania je navrhovateľ povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na účet jeho právneho zástupcu, advokáta, v zmysle ustanovenia § 149 ods. 1 O. s. p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. V odvolacom konaní bol

úspešným vedľajší účastník na strane odporcu, ktorému odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia. Uvedené trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní predstavujú odmenu za jeden úkon právnej služby, a to za odvolanie zo dňa 03. 06. 2015 v zmysle ustanovenia § 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky, a to vo výške 1 z 21,58 eur, teda vo výške 10,79 eur + režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške vo výške 8,39 eur. Trovy odvolacieho konania tak spolu predstavujú sumu 19,18 eur, ktoré trovy odvolacieho konania je navrhovateľ povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, a to na účet jeho právneho zástupcu, advokáta, v zmysle ustanovenia § 149 ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.